

MARGREET MALJERS

Februari

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Sofie stond met twee koffers aan de rand van het opgebroken plein. Aan de overkant stonden gehavende gevels en ruïnes van een kloostergang. Een luik hing los en klapperde heen en weer.

Haar hart klopte in haar keel en ze had een zurige smaak in haar mond. Dit plein had ze bij haar eerste bezoek niet gezien. Ze was ergens verkeerd gelopen. Vertwijfeld keek ze nog eens op het papiertje met de route vanaf het station. Lange Delft, de Markt oversteken en dan voor het stadhuis langs...

Vlak bij Sofie waren arbeiders aan het werk. Over het modderige zand lagen plankieren. Hoog boven op een stelling waren metselaars bezig. Midden op het plein stond een hoge plataan. Eronder stonden twee mannen en een vrouw. Ze kon vanaf de plaats waar ze stond hun stemmen horen. De vrouwenstem was hoog en helder. Een man lachte. Langs de zijkant van het plein waren arbeiders aan het

werk.

Sofie schoot een man aan die met een volle kruiwagen naderde. Ze slikte nerveus en wist dat het dwaas was om zo zenuwachtig te zijn. Ze was alleen maar verdwaald. Verder niet.

‘Meneer, meneer... Klein Vlaanderen.’

Hij zette de kruiwagen op het plankier neer en schoof een stoffige pet naar achteren.

‘Klein Vlaanderen, juffrouw... Aan de overkant de Spanjaardstraat in, voor het stadhuis langs en dan krijg je de Noordstraat. Het is maar een eindje als u hier oversteekt. Uitkijken voor die sleuf daar. Er ligt een plank over. U kunt ook aan de andere kant om het plein lopen, maar oversteken is korter.’

Vanaf de stelling riep iemand naar hem. Hij schreeuwde iets terug en pakte de kruiwagen weer vast. ‘Het is maar een eindje,’ herhaalde hij.

‘Bedankt.’

Sofie pakte haar koffers weer op. De handvatten sneden in de palm van haar hand. Wat een gezeul. Om het plein heen? Ze haalde diep adem en stapte de zandvlakte op. Kom op... Het was maar een eindje!

Na de eerste vijftien meter betreurde ze haar beslissing. Haar schoenen zakten weg in

het zand, dat nog nat was van de regen, en werden modderig tot haar enkels. Nog wel haar beste paar schoenen! Ze stond even stil en keek naar de overkant van het plein.

De mannen en de vrouw die onder de boom stonden, keken naar haar en Sofie voelde zich verformfaaid en slonzig.

Ze rechtte haar rug en liep verder met haar hoofd fier omhoog. 'Hup, meisje, doe alsof je een mand aardappelen op je hoofd draagt,' herhaalde ze de geliefkoosde uitdrukking van haar moeder tegen zichzelf. 'Dan heb je altijd een goede houding. Vrouwen in de binnenlanden van Afrika kunnen water dragen zonder te morsen, dus jij kunt ook je hoofd rechthouden!'

Haar moeder was sterk geweest in het maken van vergelijkingen. Meestal betrof dat een vergelijking met minderbedeelden en het draaide er altijd op uit dat Sofie dankbaar moest zijn voor groenten en kleren die ze verafschuwde. Het had haar nooit over haar afkeer van koolraap en gebreide kniekousen heen geholpen.

Iemand schreeuwde iets, maar Sofie keek niet om en wandelde bijna statig verder. Ze droeg dan wel geen duur mantelpak, maar aan

haar houding mankeerde niets, dacht ze trots. Gedecideerd liep ze door, haar blik gericht op het half gerestaureerde huis aan de overkant.

Opeens stapten haar voeten in het niets. Ze gilte en tuimelde naar beneden. Met een smak belandde ze op de natte bodem van een meterbrede groef.

De sleuf, dacht Sofie en keek verwezen voor zich uit. De koffers waren naast haar gevallen, haar schoenen waren uitgevlogen en haar tenen waren bedekt door vochtige grond. Ze bleef even zitten met één hand steunend in de blubber. Met de andere hand hield ze krampachtig een koffer vast. Toen krabbelde ze overeind, veegde haar haar naar achteren en zette haar handen op de rand van de groef. Ze hoorde een paar mensen lachen.

Die drie natuurlijk, dacht ze rampzalig en bukte zich om de koffers te pakken.

Een van de mannen die onder de boom hadden gestaan, haastte zich naar haar toe. Zijn ogen glinsterden.

‘Alles nog heel? Geef me je hand, dan ben je er zo uit.’

‘Eerst m’n koffers.’ Sofie tastte met haar voet naar haar schoen.

‘Wacht.’ Hij sprong naast haar in de sleuf, pakte de koffers op en zette ze op de andere kant. Sofie nam haar schoen in haar hand.

‘Doe dat straks maar,’ raadde hij aan. Hij pakte Sofie bij haar middel en plantte haar met een zwaai naast haar koffers. Daarna zette hij een hand op de zandrand en sprong lenig op de kant voor die afkalfde. Sofie sloeg het zand van haar jas en wreef haar schoen schoon. Daarna deed ze hem aan haar voet en keek de man aan. Hij was een half hoofd groter dan Sofie en zijn gezicht was smal. Het donkere haar was warrig en donker. De donkerbruine ogen keken vriendelijk op haar neer.

‘Dank u wel,’ zei ze stijfjes.

‘Tot je dienst. Geen moeite.’ Hij pakte haar koffer. ‘Ik zal je naar de overkant brengen.’

‘Niet nodig. Ik red me wel.’ Sofie veegde wat losse haren uit haar gezicht en stak haar hand uit om een koffer over te nemen.

Hij weerde de hand af. ‘Ik breng je tot het begaanbare stuk. Wat sjouw je eigenlijk mee in die koffers? Stenen of zo?’

Daarna gebaarde hij naar de man en de vrouw onder de boom. ‘Ik kom zo!’

De vrouw knikte. ‘Galant, Marcus. Past bij

je,' riep ze vrolijk spottend.

De man lachte. Sofie liep met stijve pasjes naast hem en keek strak voor zich.

Toen ze vlak bij de poort waren en de grond weer bestraat was met klinkers, gaf de man haar de koffers.

'Alsjeblieft. Moet je nog ver? Dan zou ik een taxi nemen,' zei hij.

'Een taxi? Ik heb geen taxi gezien. Rijden die hier wel?'

'Zeker, mevrouw, we zijn niet helemaal achterlijk hier,' antwoordde hij vrolijk en Sofie voelde zich belachelijk.

'Nogmaals bedankt, maar ik red het wel zonder.'

'Prettige wandeling dan.' Hij draaide zich om en liep naar zijn metgezellen toe.

Sofie liep verder zonder nog een blik achterom te werpen. Binnen tien minuten stond ze verhit en moe voor een statig huis op het Klein Vlaanderen en trok aan de koperen bel.

De deur werd geopend door een vrouw in klederdracht. De witte kap stak af tegen haar licht gebruide huid. Ze wierp vluchtig een blik op Sofie en rebbelde: 'Elastiek en garen hebben we genoeg... en verder gaan we naar de winkel, dus...'

Sofie bloosde, trok haar schouders naar achteren en stak haar neus in de lucht.

‘Ik kom de sleutel van mijn huis halen. En als iemand me even kan wijzen waar het is.’

Ze hoorde zelf hoe hooghartig haar stem klonk.

De vrouw keek haar verbluft aan en vroeg: ‘Sleutel? Wat sleutel?’

De verbazing op haar gezicht maakte plaats voor ongeloof. ‘Hosternokke! De sleutel... de nieuwe pianojuf?’

Ze sloot de deur met een klap en Sofie hoorde haar schoenzolen klepperen in de gang.

Even later werd de deur weer geopend. Er stond een lange vrouw die onderzoekend en daarna meelevend naar Sofies besmeurde gezicht keek.

‘U komt om de sleutel? We wisten niet precies hoe laat we u konden verwachten. Kom verder, alstublieft. Mijn man is net even weg, maar hij komt zo terug.’

Ze nam Sofies jas aan en zag de zwarte vegen aan de achterkant. ‘Ach, u hebt een ongelukje gehad,’ stelde ze vast.

‘Gestruikeld,’ zei Sofie en zette haar koffers langs de zijkant van de gang, naast de

dikke loper.

‘Wat vervelend. Iets bezeerd? Nee? Ik zal vragen of Krina de jas even afborstelt, anders droogt de modder zo in. En dan koffie... of wilt u zich liever eerst even opknappen? Hier is de badkamer. Daar liggen een paar handdoeken en washandjes.’ Haar ogen waren troostend.

Washandjes... Handdoeken? Sofie volgde haar naar de badkamer aan het eind van de gang en keek even later naar haar vieze gezicht en verwaaide haren. Er liepen zwarte strepen over haar neus en zelfs in haar wenkbrauwen zat modder. Gelaten keek ze naar haar spiegelbeeld.

Vlug waste ze haar gezicht en pakte een kam. Hoe was het mogelijk. Zelfs haar haar was zanderig. Haar hoofdhuid prikte opeens en ze snakte naar een douche. Er zou toch wel een douche in dat huisje van haar zijn?

Ze stapte opzij en hoorde het zand knarsen op de tegels.

Ze maakte de hele badkamer smerig. Ze had een figuur als modder geslagen vandaag. Letterlijk en figuurlijk, bedacht ze. Ze duwde haar haar in model. Zo moest het maar.

Er werd op de deur geklopt. ‘Als je zover

bent? De koffie is klaar.'

Sofie liep achter de vrouw aan, de lange gang door. Een minuut later bevond ze zich in een lichte tuinkamer die uitzicht bood op een parkachtige tuin, waar wat groepjes narcissen naast pollen sleutelbloemen en donkerrode ribes prijkten. In de serre stonden een paar rieten stoelen en een glazen tafel. Langs de wand stond een laag dressoir, waarop een blad met kopjes en een theelicht stond.

Boven de kast hing een collectie foto's. Het waren een paar foto's van een steiger, vanuit verschillende hoeken genomen. De zwarte palen van de steiger staken af tegen het schuimende water en de grijze wolkenlucht. Er hingen ook foto's van een kade met een paar vissersboten en één van een man van een jaar of zeventig. Hij zat op een dijk, had een gegroefd gezicht en zijn samengeknepen ogen keken uit over de zee. In één oor droeg hij een kleine goudkleurige ring.

De vrouw zag dat Sofie er naar keek. 'Die heeft mijn zoon gemaakt. Hij is fotograaf.'

Sofie knikte. Ze vond de foto's mooi.

De vrouw wees naar een foto van een besneeuwde boom. 'Is het bij jullie ook zulk verschrikkelijk weer geweest? In het midden van